

Laidzes Olis

Trešdien, 2007. gada 25. jūlijā

3x3 nometnes laikraksts Nr.4

Tas ir stāsts par došanu un ņemšanu

Ko mēs rītdien darīsim? Ceturtdiena, 26.jūlijs

- 7.15 Celšanās un rīta rosme
(*pulcēšanās pie karoga*)
- 8.00 Brokastis
- 8.45 Laidzes 3x3 TV
(*aktu zālē*)
- 9.00♦Rīta referāts. Talsu
TIC, bukletu
tirgus (*aktu zālē*)
- ♦Jauniešu pārrunas
- ♦Raibie rīti (*laukā*)
- 10.00-12.30 ♦ Bēbīšu skola
♦ Rīta ievirzes
- 12.30-13.00 Pusdienu sainiņu
saņemšana un došanās
uz autobusiem
- 13.00 Ekskursijas uz
pagastiem
- 19.00 Dievkalpojums Talsu
baznīcā
- 20.00 Vakariņas
- 21.00 3x3 aplis; Vakara
pasaciņa
- 21.30 Spoku stāstu vakars
(*aktu zālē*)
- 22.30 Brīvais mikrofons
(*aktu zālē*)
- 23.00-24.00 Spoku stunda

IEVIRŽU VADĪTĀJU
SAPULCE
TREŠDIEN
PĒC PĒDĒJĀ
PASĀKUMA PL. 22.30
INFORMĀCIJAS
CENTRĀ

Sandra

Cik un no kurienes mēs esam

Lai arī pilnīgu precīzu nometnes dalībnieku, lektoru, ciemiņu skaitu varēs uzzināt vien tās noslēgumā, kad visi būs saskaitīti, tomēr pēc vairāku lasītāju lūguma *Laidzes Olis* ir izlēmis publicēt pašreiz pieejamo informāciju.

Tātad – nometnē ir ap 350 dalībnieku, no tiem 30 laidzenieki. 50 dalībnieki atceļojuši no 10 valstīm – no ASV (13), Kanādas (4), Krievijas (11), Austrālijas (2), Vācijas (8), Zviedrijas (5), Portugāles (1), Norvēģijas (1), Lietuvas (2), Brazīlijas (3).

Ceturtais olis 1

Varbūt par vērtībām.

Varbūt par vienkāršajiem brīnumiem, par norobežotu telpu iekšējās pasaules drošībai un stabilitātei.

Par atvērtību, kas sākas ar klauvējieni. Un atvērtību, kas ir manis pašas radīta un dzimusi bērna sirdī.

Par atvērtu plauktu.

Par līdzsvaru iekšējā un ārpusaulē.

Par drosmi uzticēties un paļauties bez aizsargvestēm un maskām. Sirds īstumā. Un satiktais labrīt no savējā (ikviena nometnes dalībnieka) vēl ne tik tuvā, nepaliks neuztverts, *nepakriņš* zem kājām, bet atstāros acīs gaismu. Stiprinot sajūtu, kas brīva no: *es jau neko, es tikai pelēka pele, man nav šeit vietas...*

Var taču to pamēģināt.

Uzdrošināties pārkāpt pāri pašas sabūvētajiem mūriem, žogiem,

sētām (stereotipiem, aizspriedumiem, maldugunīm).

Un nav kļūdu, ir tikai pieredze, kas saka, kā citreiz darīt labāk. Nedēļa kopā ar cilvēkiem, kas nāk katrs ar savu dvēseles stāstu – vienreizēju un neatkārtojumu ir ļoti piepildīts laiks ar došanu un ņemšanu, ar uzdrīkstēšanos atklāt, apzināt un izjust to avotu dzīvinošo spēku, kas ļauj man, tev, mums būt. Avotu, kas savus ūdeņus smeļ no aizlaikiem, kad savu vietu pasaules dvēseles stāstā ierakstīja latviešu tautas dziesma: vitāla un gudra, poētiska un daiļa, draiska un skumja, maiguma spēkā un spēka maigumā. Dziesma kā lūgšana un aicinājums. Dziesma kā pieskāriens un glāsts, kurā savijas veselā devējs un ņēmējs.

Svētība, gausība, nāc pa logu istabā, ļaujot piebremzēt cilvēka radīto ikdienas steigu un izjust laiku, sevi un tuvāko kā

daļu no MĪLESTĪBAS.

Met, Dieviņi, zelta krustu, ap šo visu istabiņu, lai spēju ar pateicību pieņemt maizi un ūdeni, spēcīgā augumam, kas ir vienots ar gara spēku.

Tu ar Dievu, es ar Dievu, Mēs ar Dievu labi ļaudis, kas stiprina manu pārliecību, ka ieskatoties tuvākajam un svešajam acīs, es ieraudzīšu Dieva atspulgu un man nav jābaidās, ka es pazudīšu, jo Ej, Laimiņa, tu papriekšu, es tavās(i) pēdīnās.

Nometnes mazulūs priece rūķītis

Vakar mazajiem nometniekiem bija liels pārsteigums un prieks, kad pēc viņiem uz bērnodārzu atnāca mīlīgs un sirms rūķītis. Šādu pārsteigumu viņiem sagādāja **Guntis Liepiņš**.

Tā viņš 3x3 nometnēs dara jau otro reizi, pirmā bija Kalnu 3x3. Kāpēc dara? Vienkārši tāpat, lai bērniem būtu interesantāk. Viņiem patīk, un Guntis smeij, ka jāsagādā rūķa tērps, un tad nometnēs nevajadzētu darīt neko citu, varētu būt tikai rūķis.

Līdz šim gan Guntis nometnēs dara arī ko citu. Viņš kopā ar sievu Anitu vada ievirzi par trimdas kultūras vēsturi. Guntis un Anita dzīvo Kanādā un par Latvijas labā paveikto viņi abi saņēmuši Triju Zvaigžņu ordeni. Guntis, elektronikas un informācijas tehnoloģiju speciālists, bijis Latviešu kultūras sakaru Latvija - Ziemeļamerika organizators un veicinātājs, un Anita, franču un itāliešu valodas skolotāja, izglītības darbiniece un tulkotāja, arī bija aktīva kultūras sakaru veidotāja. Liepiņu ģimene ir atbalstījusi daudzus Latvijai nozīmīgus pasākumus: Okupācijas muzeju, Kurzemes mājas atjaunošanu Brīvības muzejā, Brīvības pieminekļa restaurāciju, vairākas bibliotēkas, Dzintaras Gekas filmu "Sibīrijas bērni" u.c.

Es tas ūdens, viņš tas akmens

Laidies 3x3 jau viducī, un nu ir laiks sarunai ar nometnes saimniekiem – CELITĀNU ĢIMENI – Inu, Aivaru un viņu meitām Sabīni un Undīni.

"Esam vienkārša ģimene. Varbūt tomēr nē, vismaz Kuldīgā. Bijām pirmie, kas gadsimtu mijā Ziemassvētkos braucām pie prezidentes Vairas Viķes Freibergas, jo mūsu ģimene kuldīdzniekiem pirmā nāca prātā, kam uzticēt šo godu," stāsta Ina. Viņa domā, ka iemesls tam varētu būt bijis gadījums, kad Aivars, pildot zemessarga pienākumu un riskējot ar dzīvību, izglāba Ventā sliktos zēnu. Savukārt Ina Kuldīgas pusē zināma kā aktīva folkloriste, biedrības *Kūrava* izveidotāja. Biedrībai ir sava ēka pie Ventas rumbas, notiek interesantas aktivitātes, jo Ina ir liela ideju ģeneratore.

Raksturojot savu ģimeni, Ina runā šīs nometnes līdzībās: "Es tas ūdens, viņš – tas akmens. Es mutuļojošā puse, kas mūždien šumējas, viņš – striktais, cietais, kārtīgais." Tā tas bijis, arī 3x3 nometnei domājot un strādājot. "Ar to, ka ar vīru esam tik dažādi, pat galējības, esam iemācījušies sadzīvot. Bet 3x3 iemācīja mūs sastrādāties. Pēc trīs gadiem būs mūsu sudrabskāzas," Ina atklāj.

Inai ir prieks, ka divus gadus varējusi domāt par 3x3, nu viņai ir sajūta, ka būtu parādu atdevusi. 12 gadus viņa jutusies lolota no 3x3 kustības, un nu izdarījusi visu, ko pratusi un zinājusi, lai to atdarītu. Pirms diviem gadiem viņa nav sapratusi Ineses Krūmiņas vārdus, kāds īpašs prieks ir 3x3 organizēšana. Tagad Ina to apliecina pati un saka, ka nometnes gatavošanu izbaudījusi kā absolūtas iepazīšanas svētkus – sevis, savas ģimenes un Talsu puses cilvēku. Viņa bija daudz dzirdējusi par Talsu novada

Celitānu ģimene kopā ar Inas mammu Zaigu Ikeri nometnē.

brāzmaino kultūras dzīvi, nu iepazīsusi cilvēkus, kas to organizē. 3x3 kustību Ina salīdzina ar briedumu vai atrašanos kalna virsotnē, kad piedzīvo sajūtu, ka tu ne tikai ņem, bet tev ir arī ko dot, proti to atdot, un to novērtēt. Un arī piedod, ja ko neesi pratis vai zinājis. Ina jūtas atbalstīta, viņai ir sajūta, ka viņa nevis vada nometni, bet vienkārši ir savedusi kopā īstos cilvēkus, lai tie justos labi.

Aivars savos divu gadu izjūtu komentāros ir lietišķs: "Pirmajā biju mierīgs, otrajā satraucos, tagad – ļoti satraucos." Viņš par nometni domā, kā pats saka, no trīs aspektiem: saturs, sadzīve un finanses. Viņam rūp, lai neviens no tiem nebūtu ar mīnus zīmi.

Celitānu meitām – Sabīnei (21 gads, mācās Latvijas Universitātes Pedagoģijas

un psiholoģijas fakultātē) un Undīnei (18 gadi, mācās Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolā) šī 3x3 nometne ir citāda nekā daudzās, kurās viņas piedalījušās. Te viņas nedzīvo vēsu prātu un nevar iet tur, kur tobrīd gribētos, jo jāpalīdz vecākiem. Tagad, kad viss jau šķiet iegājis savā ritmā, vismaz vakaros un naktīs Sabīne un Undīne var ļauties nometņu ierastajai dzīvei. Celitānu meitas atzīst, esot pašiem organizatoriem, skats uz nometni ir no otras puses, un arī turpmāk 3x3 viņas skatīs citādām acīm. Sapratušas, ka šajā lietā nevar tā - ar vienu roku - ir jāieliek sevi visu. Viņas centušās vecākiem palīdzēt nometnes gatavošanā praktiski un arī domāt un pieņemt lēmumus. Tā ir lieliska pieredze, atzīst meitenes.

Sestdien nometnē būs īpašs viesis. Bijusī Valsts prezidente Vaira Viķe - Freiberga sestdien ciemosies mūsu nometnē. Šajā fotogrāfijā redzams mirklis, kad prezidentes atvadu ballē Rundāles pili ar viņu sarunājas Ina Celitāne un viņas mamma, bijusī Daugavpils Universitātes rektore Zaiga Ikere. Viņas izsaka uzaicinājumu Vairai Viķei - Freibergai, kādreizējai 3x3 kustības dalībniecei pasaulē un Latvijā, atbraukt uz Laidzes 3x3. Ina saka, ka fotogrāfijā fiksēts brīdis, kad prezidente domā, vai atbraukt.

Lappusi sagatavoja **Rasma**

Par pirkstu spēlēm, zelta lādēm un gudro putniņu

Jūs domājat, ka aušana bez stellēm satur vienīgi to, kas ievirzes nosaukumā? Nekā nebija. Tās ir pirkstu rotaļas, uzmanības spēles, pasaku stāstīšana, dziju skaitīšana un vēl, un vēl...

Ievirzē darbojas 3x3 dalībnieki - tieši deviņi. Visi sabijušies, ka tūlīt tiks piesieti, tomēr vadītāja **Inese Krūmiņa** pie visa pieradināja pamazām. Kā pie piesiešanas, tā arī pie pīšanas un celošanas. Vispirms tiek vingrināti pirksti - galvenais pinēja instruments. Tad dalībnieki apskata un izvēlas dzijas. Katram pinuma veidam Inesei ir savs sakāmais vai pasaka, piemēram, pasaka par karali, kuram ir 2 istabas,

pinas ar nau-
das lādēm.
Kad viena lāde
pazūd, karalis
sūta pēc gudrā
putniņa, kas
pamāca atrast
un nolikt vietā
pazudušo lādi.
Pinums veido-
jas rotaļājoties,
un jaunākajām
pinējām interesanti. Darbs at-
rodas gan lieliem, gan maziem,
neatkarīgi no dzimuma.

Inese rāda savus darbus un paraugus un sola līdz nedēļas beigām iemācīt. Daudzi netic, ka tas būs iespējams. Tomēr, ļaujoties meistares precīzajiem norādījumiem, darbs sokas. Jau

pirmajā dienā apgūti vairāki pinumu veidi, katrs ievirzes dalībnieks nopin 3 paraugus.

Inese celošanu apguvusi 1991. gadā pie Lilijas Treimanis, pa šo laiku uzaudusi neskaitāmas jostas, apaudus un iegūtās zināšanas māca citiem.

Agrita

Spīguļo, saulīt, spīguļo

Keramikas ievirzes vadītāja

Gundega Peniķe nevar

• sūdzēties par māla mīcītāju

• trūkumu (sarakstā bija

• pieteikušies 28, realitātē maz-

• liet mazāk). Dažādi darinājumi

• no māla taps nedēļas garumā:

• gan dzīves būtnes ar smalkiem,

• šmaugiem kakliem, graciozām

• astēm, gan izlipinātas bļodiņas,

• gan, kā sacīt jāsaka, no māla

• desinām, sliekām, čuskiņām

• (kā lasītājam labpatīk) darināti

• trauciņi. Ievirzes vadītāja kat-

• ram ir lūgusi pildīt mājas darbu

• - ik brīvbrīdī dziedāt *Spīguļo,*

• *saulīt, spīguļo,* lai pielabinātu

• siltumu un gaismu, jo citādi

• māla darinājumiem nav lemts

• izstūt, nokļūt *bedres* krāsnīnā un

• tikt pie skanīgiem un siltiem

• sāniem, kas priecē sirdi.

Tic! Cilvēks tic!

Pirmā *Ētikas un reliģijas* ievirze **Māra Ķirsona** vadībā bija saruna par cilvēka dabu un Dievu, par reliģijas nozīmi ikdienas dzīvē un par iekšēju izaugsmi un pilnveidošanos, kas vienmēr ir iespējama un pēc kuras tiektais mūs mudina Dieva mīlestība.

Katrs cilvēks kaut kam uzticas un tic. Sev, citiem, ierastajai kārtībai, savam ķermenim, Dievam, valdībai, reklāmām un neskaitāmām citām lietām. Tas ir būtisks cilvēka būtības elements, bez tā nevar. Es ticu, ka rīt no rīta pamodīšos. Es ticu, ka kāds mani sargā. Es ticu savai brīvajai gribai. Un es ticu, ka esmu kam derīgs. Bez ticības zūd pamats zem kājām, galu galā - kas bez ticības un palāvības vēl mums ir dots? Mēs nevaram zināt ne mazākā nieka, tomēr mēs vienmēr varam ticēt. Un varbūt tieši tāpēc. Būtiskākais jautājums ir tas, *kam ticēt*. Tas ir lēmums, kas atstāts katra paša ziņā. Ievirzes dalībnieki, piemēram, vienojās, ka drošāk ir ticēt Ziemassvētku vecītim un Lieldienu zaķim, nekā valdībai.

Saruna pieskārs arī piedošanas tēmai. Ne vienmēr piedot ir viegli, taču ar sevi ir jāstrādā, lai atbrīvotu savu garīgo telpu un palaistu otru cilvēku vaļā.

Māris kodolīgi sacīja: „Ja tu kādam nespēj piedot, viņš mājā tavā galvā, bet nemaksā renti.” Tu pats esi saistījis šo cilvēku pie sevis uz beztermiņa laiku ar negatīvām emocijām un domām. Kā piedot? Ir svarīgi apzināties, ka, piedodot otram, tu palidzi sev. Piedot sevis dēļ - tas nav nepareizi. Ir jārūpējas par savu iekšējo pasauli.

Nespējot piedot, mēs kādam cilvēkam dodam milzīgu varu pār sevi - mēs ļaujam tam postīt mūsu pasauli. Māris uzsvēra, ka jācenšas saprast, ka Dievs mīl savus bērnus par spīti viņu grēkiem. Dievs spēj piedot. Dievs mīl mūs *tik un tā*. Ir būtiski apzināties, ka kāds tevī saredz iespēju mainīties un kļūt arvien labākam, ka kāds tev tic. Kā

Māris sacīja, mums ir jāmacās no Dieva kā no parauga: „Ja manas attiecības ar Dievu neiespāido manas attiecības ar apkārtējiem cilvēkiem, tām nav jēgas.” Šādā veidā Dievs kļūst par pilnveidošanās ceļu.

Nākamreiz Māris plānojis pievērsties ētikas jautājumiem.

Laura

Kalējs kala darbnīcā,

rotas bira saujīnā

• Visi darīt gribētāji **Ulda Mel-**

• **berga** un brīvprātīgā palīga

• **Andra Rozes** vadībā var izga-

• tavot sev rotu pa prātam: vai tā

• sakta, vai aproce, vai gredzens.

• Informāciju par materiāliem

• var iegūt www.zelts.lv, arī

• par profesionālajiem termi-

• niem, kas ir krustvārdu miklas

• cienīgi, piemēram, blīvokļi, ci-

• zels, anka, šāberis, bundzeni,

• valce. Izmantojiet iespēju, no-

• skaidrojiet, kas tas ir pie meis-

• tariem. Jūsu rīcībā trīs dienas

• ar pusi. Lai veicas!

• Kas tā tāda studija *Aplis* vai apla studija?

• Lai to uzzinātu, varat pēcpusdienā plkst. 17.45 atnākt uz tikšanos ar **Igo Midrijāni**, vides speciālistu, cilvēku, kam ir ļoti plašas zināšanas, savdabīgs pasaules redzējums, vēlme veicināt Latvijas ilgtspējīgu attīstību. Brīdī, kad *Laidzes Olis* viesojās nodarbībā, apla dalībnieki definēja problēmas, aizsāka diskusiju par dažādām reliģijām utt. Pats interesantākais ir tas, ka sākotnēji aplim bija pieteicies viens dalībnieks, bet atnāca seši. Kad satiku Igo nākamajā dienā, viņš pastāstīja, ka nu atnācis vēl lielāks pulciņš diskutēt gribētāju.

Daiga

Aizkustinošs, personisks stāsts

Virpuļot kopā ar Virpuli

Pirms Laidzes deju kolektīva *Virpulis* uzstāšanās kultūras darbiniece Ramona Krisvalde parādījās kā stalta tautumeita, tad uzlika aubīti un beigu beigās pati pievienojās dejojājiem, lai rādītu no pūra lādes laukā celto danci *Es kādreiz Talsos aizbraucu*.

Ramona atklāja, ka viņas dēls ieskatījies *Virpuļa* vadītājas Sarmītes Rozenbergas meitā un nu abām esot mazdēls un būšot mazmeita un, protams, viņas cerot, ka sanāksot viens deju pāris. Nākamgad *Virpulis* svinēs 25 gadu jubileju. Ar koncertiem viņi bijuši Vācijā, Zviedrijā, Ungārijā, Portugālē.

Danco tiešām labi, sacīja skatītāji, kas bija sanākuši pilna Ziedu grava. Viens otrs mazais nometnieks malīnā arī locīja kājas līdzī. Bet, kamēr dejojāji atvilka elpu, Ilva un Ilmārs (meita un tēvs) uzdziedāja sen zināmas un sirdij tuvas dziesmas. Un pat lietūs nenobaidīja nometniekus, bet vēl vairāk atveldzēja viņu sirdis.

Lilīta Zelčiņa

Noklausīts nometnē

♦ Nometnes vadītāja Ina saka ieviržu vadītājiem: „Paldies, ka nebijāt lepni un atbraucāt.”

Inese Krūmiņa lepni atbild: „Mēs esam lepni, ka esam te atbraukuši!”

♦ Rotkalis Uldis Melbergs pirms darba sākšanas saka: „Mēs varēsim ko mazu uztaisīt. Tie, kas grib, tad varēs darboties. Tie, kas grib uzreiz ko lielu...”

„Lai iet vispirms uz psiholoģijas ievirzi!” kāds piebilst.

♦ Nometnes vadītāja jautā animācijas ievirzes vadītājam Dacei: „Man lielākās meitenes no folkloras kopas *Talsi* vaicāja, vai viņas nav par vecu animācijai?”

Latvijas Ārpolitikas institūta direktors Atis Lejiņš šorīt nometniekus ieintrigēja un aizrāva gan ar savu stāstījumu, gan divu filmu fragmentiem par Afganistānu. Viena tapusi 1987. gadā, kad Atis nonāca kara krustugunīs, otra pēc 19 gadiem, kad viņš tur atgriezās kopā ar Askoldu Saulīti un filmēšanas grupu.

Filmas *Parāds Afganistānai* fonā iezīmēsies divi lieli vēstures pagriezieni – PSRS sakāve Afganistānā un Osama bin Ladenā uzbrukums Amerikas Savienotajām Valstīm 2001. gada 11.septembrī. Abi šie traģiskie notikumi atstājuši sekas pasaules ierastajā kārtībā. Tās izjūtam joprojām, jo Afganistānā dienē arī latvieši.

Filmā būs tikšanās ar Tahelu Širzadu (attēlā), kas izglāba Ati Lejiņu pēc Surhabas aizas kaujas un deva viņam patvērumu. Viņš pārdzīvoja pilsoņu karu pēc Afganistānas atbrīvošanas. Pašlaik viņš ir Afganistānas valdības komandants, kas atbild par drošību provincē dienvidos no Kabulas. Pie viņa 1986. gadā mājās dzīvoja A. Lejiņš un 2005.gadā, pēc deviņpadsmit

gadiem, viņi atkal satikās.

Atis Lejiņš atgādināja, ka līdz šim nekur nav minēta saikne starp Baltijas avangarda lomu PSRS demontāžā un PSRS 40. armijas sakāvi Afganistānā. Turklāt šajā saiknē slēpjas liels un nepatīkams paradokss – latviešu karavīri, tāpat kā igauņu un lietuviešu karavīri, kuriem nācās dienēt padomju armijā, ne tikai nepārmuka toreizējo afgāņu ienaidnieku – *mudžahedin* pusē, bet to pat neiedomājās darīt. Tā sanāca, ka karavīri no trim okupētajām valstīm palīdzēja okupēt citu valsti, bet laimīgā kārtā bez panākumiem, un tāpēc varējām atjaunot mūsu neatkarību. No šo notikumu secības tad arī izrietot *parāds*

Afganistānai.

Pastāv pat viedoklis, ka, ja „sovjetiem” neklātos plāni Afganistānā, Rīgas, Viļņas un Tallinas ielas būtu pārpildītas ar tankiem un padomju desantniekiem, teikts filmas anotācijā.

No statistikas

Padomju karaspēka 40. armijas sastāvā Afganistānā (1979 – 1989) karoja 3 640 puisi no Latvijas, 177 ievainoja, 54 gāja bojā, viens pazudis bez vēsts. Patlaban Latvijā dzīvo 2 350 Afganistānas kara dalībnieku. Kopumā Afganistānas kara laikā bojā gājuši 13 310 bijušās PSRS karavīru, 54 000 ievainoti, vairāk nekā 400 pazuduši bez vēsts. Neoficiālais bojā gājušo skaits vairāk nekā 21 000.

Atrastais novadnieks

Par slaveno latvieti no Dundagas, krokodilu mednieku Arvīdu Blūmentālu nometniekiem *Apvārsnī* stāstīja *Talsu Vēstu* žurnāliste Maija Brūvere. Viņa pati ir no tās puses, abu senči tikušies, savu darīja arī profesionālā

aizrautība, un galu galā Maija radījusi daudzus rakstus par Arvīdu, kas tapuši, abiem sarakstoties.

Uz jebkuru jautājumu krokodilu mednieks pacietīgi un ļoti saistoši, labā valodā un ar humoru atbildējis. Izņēmums bijis viens – vai tu negribi atgriezties Latvijā? Viņš izlicies, ka tāda jautājuma nav. (Latvijā dzīvo viņa brāļa meitas, kas arī savulaik iedevušas Maijai tautieša adresi.)

Kā cilvēks viņš bija leģenda, sacīja žurnāliste, atzīstot, ka diez vai varot ticēt īsti dažādajiem nostāstiem par viņa vājībām (uz sievietēm, alkoholu), taču tieši viņa savdabīgā dzīves uztvere ir tā, kas Blūmentāla dzīvi padarījusi tik atšķirīgu no citu latviešu gājuma. Gan nodarbošanās (17 gadus krokodilu

medības, vēlāk opālu rakšana), gan dzīvesvieta *klīnš* u.c.

latvieti bija padarījusi populāru visā Austrālijā. Kā Maijas stāstīto papildināja Edgars Greste – interesanti sanācis, ka uzņemtajā Austrālijas filmā, kas lieliski popularizējusi šo valsti, pamatā ir viens latvietis!

Mēs vēstulēs kļuvām draugi, atzina Maija, citējot fragmentus no rakstītā. Apciemot šo savdabīgo personību Austrālijā diemžēl tā arī nav paguvusi, jo pagājušajā gada rudenī viņš mira. Apbedīts svešumā, uz kapiem Saldū atvestas viens trīs saujas zemes.

Līvu viesi

Par līvu jauniešu viesošanos otrdienas vakarā nometnes vadītāja Ina Celitāne teica: „Šajā vakarā vēlējos pacelt dekšņa stūri, kas sedz daļu no šī novada kultūras - līvus un līvu vēsturi.”

Par sevi un lībiešiem stāstīja **Beāte, Linda, Līva, Jānis un Zane** no Līvu savienības jeb *Līvōd Īt*. Lai gan paši sevi jokojoties sauc par *Cilvēku upurēšanas biedrību*, jaunieši nodarbojas ar līvu kultūras mantojuma kopšanu un saglabāšanu.

Savu stāstījumu jaunieši sāka ar to, ka līvu priekšteči tagadējā Latvijas teritorijā ierašanās jau tūkstoš gadus pirms baltiem. Latviešu valodā, kas veidojusies, baltu ciltīm un somugru līviem saplūstot, vēl joprojām sastopami līvu vārdi. Piemēram, vārds *laukāties* cēlies no līvu vārda *dziedāt*. Tāpat lielākā daļa

jūras terminu nāk no līvu valodas, jo, lai gan kādreiz līvi apdzīvoja visu pašreizējo Latvijas teritoriju, līvu kultūra visilgāk saglabājusies tieši gar jūras krastiem.

Divi no viesiem bija tērpušies desmitā gadsimta līvu tērpu atdarinājumos, kas veidoti uz arheoloģiskajos izrakumos

atrasto tērpu pamata. Sieviete tērpu rotāja krāšņas bronzas rotas, bet vīra tērps bija rotāts tikai ar saktu, jostu un celainēm.

Priekšā tika lasītas lībiešu teikas, bet vakara noslēgumā jaunieši aicināja sanākušies apgūt līvu rotaļu un dziedāt līdz līvu tautasdziesmu.

Rotaļas ar tekstiem un mūziku

Otrdienas paralēlajā *Apvārsnī* viesojās, paša vārdiem, caur un caur talsinieks **Andžejš Beļevičš**. Andžejš darbojas Talsu Tautas teātrī un nometnē viesojās jau pirmdienas vakarā, piedaloties viduslaiku izrādē.

Darba dienās strādājot ar datortehniku, Andžejš atrod laiku ne tikai teātrim, bet arī ģitārai un, kā pats saka, literārām rotaļām. Tikšanās laikā viņš dziedāja paškomponētas dziesmas ar saviem vārdiem, kā arī dziesmas ar citu vārdiem un paša melodijām.

“Teksti ir seni un veci, bet it pa laikam kaut kas jauns pienāk klāt,” saka Andžejš, kurš ģitāru pirmo reizi rokās ņēmis pirms deviņiem vai desmit gadiem. “Dziedu cilvēkiem, kam patīk pasēdēt un padomāt.”

“Dziedāt iznāk pietiekoši reti, lai neklūtu garlaicīgs ne sev, ne citiem,” Andžejš noteica, pirms uzsāka jaunu dziesmiņu par kaķiem. Dziesmu tēmas ir gan jautras, gan skumjas - atkarībā no tā brīža noskaņojuma, kā arī no pasūtījuma, jo Andžejš dziesmas rakstījis arī Talsu tautas teātra izrādēm.

Ance

Nakts ziņas

Nu tad tā... dažādu dzīves sarežģīto likloču dēļ tā nu gadījās, ka vakardienas avizītē nakts ziņas neparādījās. Bet tas nebūt nenozīmē, ka naktī no pirmdienas uz otrdienu nakts dzīves nebija. Bija, un kāda vēl. Tika skaļi dziedāts, dejots, un gan jau kāds pat meitas paspēja izmīlēt, bet par to gan sabiedrība klusē.

Lai nu paliek pirmdienas nakts... ķersimies klāt vakardienas naktij. Pirmā un svarīgākā lieta bija zolītes čempionāts. Jau mazliet pēc 22 kafejnīcā sāka pulcēties spēlēt gribētāji. Kopā tādu bija 27, un, kad visi bija sapulcējušies, spēle varēja sākties! Kā nu kuram gāja, kā negāja, to katrs pats labāk zina, es tikai novēroju, ka sacensību gars valdīja telpā un daži spēlētāji patiesi iekarsa. Dažs cīnījās no visas sirds, dažs atļāvās zaudēt ar saucienu, ka “ja nu zaudē, tad vismaz ar godu.” Arī nīcēji, kas nīka turpat kafejnīcā, zolītes spēlētājus atbalstīja ar skaļām dziesmām.

Ņemot vērā to, ka zolītes spēlē piedalījās galvenokārt vīriešu dzimuma pārstāvji (kaut gan bija arī dāmas un

Daiga Bitiniece pat dodas tālāk uz pusfinālu) danči iesākās mazliet pasīvāk kā parasti. Kaut gan jāpiebilst, ka vietējie Laidzes jaunieši bija zālē un gatavi dančiem, vēl pirms zālē tika sabīdīti krēsli pa malām. Dančus spēlēja Inga un Zane Stafeckas un Vivita Skurule. Dāmas priecēja mūsu ausis un lika mūsu kājām pašām cilāties. Bet visinteresantākais fakts tomēr bija tas, ka *Zaļģis* tika dejots mazliet savādāk, kā ierasts. Proti, zaļģu lomās vakarnakt iejutās meitenes. Gāja visādi, bet galu galā vislielākā zagle izrādījās Sve-ta. Bija interesanti pavērot, kā uzvedās gan puīši, gan meitenes, nonākuši mainītās

lomās. Es gan domāju, ka labāk turēsimies pie ierastām vērtībām un ļausim puīšiem sevi zagst.

Jaunieši palīdz

Laidzes jaunieši iesaistās nometnes aktivitātēs. Kā pastāstīja Laidzes jauniešu kluba *Hattrick* prezidente **Liene Alksnīte**, Laidzē pastāvīgi dzīvo aptuveni 200 jaunieši, bet skolas laikā jauniešu skaitam pievienojas arī Laidzes profesionālās vidusskolas 294 audzēkņi. Jaunieši jau kopš pirmās dienas piedalās dančos, lai gan ar katru dienu vietējo skaits pieaug. Īpaši augstu tiek vērtēta vietējo puīšu palīdzība zāles sakārtošanā pēc dančiem.

Lappusi sagatavoja Kārlis

Zolītes turnīra pusfinālisti

Daris Zauers
Jānis Atis Krūmiņš
Pēteris Kaņepe
Pēteris Zvejnieks
Edžus Krūmiņš
Daiga Bitiniece
Kārlis Rokpelnis
Roberts Treimanis
Aivars Celitāns

Ceturtais olis 5

LAIÐZES PODI

Vispirms šitādu...

...pēc tam tādu!

Man...!!!???

Ja tā Gundega vēlreiz meļīs man ar māla podu...
Nu pagaidi!

SLUDINĀJUMI

REDAKCIJA (1.STĀVĀ
BIBLIOTĒKĀ)
GAIDA PALĪGUS
(JEBKURA VECUMA),
KAS NODARBOTOS
AR NOMETNIEKU
APTAUJĀŠANU.

Divi mīti par tēmu - Kas nometnē pieejams tikai sievietei?

Pirmais mīts.

Šo jautājumu man uzdod Andris Tomašūns.

Izrādās, ka vīriešu kārtas persona kopmītņu dušā var tikt vienīgi caur sieviešu tualeti. Uzzinu, ka pie vīriešu tualetēm arī ir dušām paredzētas telpas, kurās nav nekā, lai tās varētu izmantot mazgāšanai.

Liekas, Tomašūnam šī nometne paliks atmiņā ar tualetēm. Pārfrāzējot latviešu tautas dižgaru, es māmiņa no Zemgales, nāku savās vajadzībās. Tomašūns, nepakļaujoties dažādiem mītiem, varonīgi pats risina šo problēmu. Kā nokļūt dušā? Ar spēku? Nebūs labi. Ar viltu? Hm... jā, tas der. Bet kā? Ja nevar šo cilvēka dabisko nepieciešamību pēc

tīrības nokārtot oficiāli, jābūt viltīgam. Nekas cits neatliek, kā pārvērsties vai izlikties par sievieti. Prasū, vai mainīsi dzimumu? Pasarg, Dievs, tas būs pārāk dārgi. Jāatrod kāds lētāks veids. Pašsūģestēšanas ievirze? Ja to kopā ar pārgērbšanos, tad varētu sanākt. Tomēr mainīt dzimumu, kaut vai domās, ir bīstami. Labi, uz 15 minūtēm. Piemērots sieviešu apģērbs, ko Ģertrūde taču cienīgajam neatteiks tīrības vārdā.

Šā vai tā, Tomašūns ir svaigs un tīrs un meklē psiholoģijas ievirzi, kas viņam palīdzētu kļūt atpakaļ par vīrieti.

Otrais mīts.

Vīriešu kārtas personas var tikt uz savām dušas telpām

Tikai pieaugušajiem

Redakcijā valda brīvi uzskati un brīvi pieejama visdažādākā literatūra. Izrādās, ka savu reizi var radīt pārsteigumus visnevainīgākā literatūra. Piemēram, žurnāls *Vides Vēstis*. Liekas, ka to varētu rādīt pat bērniem. Tikai ne Tupešu Mārai! Ienākot redakcijā, uz galda nelaimīgā kārtā gadās „Vides Vēstu” janvāra numurs ar... ko jūs domājat? Burkānu uz vāka. Cits būtu vienkārši paskatīties un šķīris tālāk,

Tautas ārstniecība

Ja tek asinis no kreisās nāss, jāapsien striķītis ap labās rokas mazo pirkstiņu.

Ko tas dod?

Asinis pa degunu un striķīti ap pirkstiņu.

Dzīves gudrības

Aivaru gaidot.

Tev vienkārši jāķer Aivars pašai.

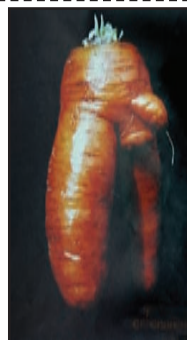

Foto no M. Tupešes personīgā arhīva

bet Māra, Amerikā redzējusi burkānus tikai superveikalos ietītus celofānā, kļūst galīgi traka! Pavisam nevainīgā latviski kupli saaugušā burkānā saskatījusi lietas, kas viņai saistās ar kaut ko zināmu no ģimeņu semināra, un Mārai rodas nepārvarama vēlšanās izglītēt savu kolēģi Līgu. Pēc neveiksmīgiem mēģinājumiem slepus iznest vai pārpīrkt žurnālu, viņa ķeras pie cita līdzekļa un sāk tā vāku bez atļaujas fotografēt.

Saturies, Līga! TO bildi Tu vari ieraudzīt visnepiemērotākajā brīdī!

vienīgi caur sieviešu tualeti.

Kā tur tikt, neuztraucot dāmas?

Ierādot viņām tupētavu citā vietā?

Kamēr ar šo jautājumu nodarbojās labākie nometnes administratīvie prāti, paklīda ziņa, ka sieviešu tualetē redzēta kāda vecāka sieviete, spalvainām kājām, lakatiņu galvā, bet ar bārzdu.

Kas tā tāda?

Kāpēc bārdainais sievišķis negāja sēdēt uz poda, bet tikai ātri izsoļoja cauri labierīcībām?

Kāpēc bārdainais sievišķis bija redzams pēc tam vīriešu dušās?

Vai tas vispār bija sievišķis?

Mēs no redakcijas šo lietu atrisinājam ļoti ātri.

Kurš no vīrišķiem izskatījās neparasti tīrs?

Tikai viens.

Tomašūns.

Speciālziņojums

Kā izrādās, Anitas labrīta sveicienu dušā atņēmis cienģtēvs. Kā viņš ticis sieviešu dušā?

Neizdibināmi ir Tā Kunga ceļi.

Putnu noslēpums

Vai jūs esat pamanījuši, ka 3x3 Laidzē ir daudz putnu?

Kāpēc? Tāpēc, ka uz jumta ir putnu ligzdas. Ne jau viena, bet vairākas!

Jūs varat redzēt putnu ligzdas pie aktu zāles 4. stāvā.

Meža noslēpums

Otrajā dienā blakus Laidzes Profesionālajai skolai mežā bija atrastas visvisādas lietas. Piemēram saplēstas lelles, diski un šokējošas lietas, maisiņa paciņa ar baltu pulveri iekšā, narkotiku šļircis.

Gustavs Bērziņš